

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 4/06-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. apríla 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. P. P., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 p o r u š i l právo JUDr. P. P., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. P. P. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. JUDr. P. P. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 200 Sk (slovom osem tisíc dvesto slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jeho advokátky JUDr. T. P.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 11. januára 2006 č. k. I. ÚS 4/06-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. P. P., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ podal 29. októbra 2002 na Okresný súd Žilina návrh na ochranu osobnosti. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Ndc 137/03 z 26. marca 2003 bola označená vec prikázaná okresnému súdu a bola zaevidovaná pod sp. zn. 15 Ct 22/03. Dňa 26. júla 2005 sťažovateľ adresoval predsedovi okresného súdu sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní. Predseda okresného súdu odpovedal na túto sťažnosť podaním sp. zn. Spr 2120/2005 z 23. septembra 2005 s tým, že vo veci nezistil subjektívny prietah, pretože v roku 2005 bol vo veci „učinený procedurálny úkon“, a navyše súd sa sťahoval do nového sídla. Dňa 2. novembra 2005 sťažovateľ doručil predsedovi okresného súdu ďalšiu sťažnosť na prietahy v konaní. Napriek tomu je podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd v konaní naďalej nečinný.

Samotné oznámenie predsedu okresného súdu z 23. septembra 2005 považuje sťažovateľ za zmätočné, pretože sťažovateľ nemá poznatok o tom, že by okresný súd vykonal procesný úkon, ktorým by nariadil pojednávanie alebo by odstraňoval nedostatky podania sťažovateľa. Podľa sťažovateľa samotná nečinnosť konajúceho súdu predstavuje takmer 2 roky a 6 mesiacov, a to aj napriek tomu, že vec nie je právne a ani fakticky zložitá, správanie sťažovateľa žiadnym spôsobom nevytvorilo dlhodobú situáciu, ktorá by odôvodňovala prietahy a zbytočné prietahy boli spôsobené pretrvávajúcou nečinnosťou okresného súdu. Sťažovateľ požaduje priznať aj primerané finančné zadosťučinenie, ktoré odôvodňuje pretrvávajúcim pocitom neistoty, ktorý vyplýva zo situácie, keď má fakticky aj právne záujem na ochrane svojej osobnosti, pričom správanie žalovanej strany nenasvedčuje tomu, že by mohla byť vybavená mimosúdny spôsobom a tiež pocitmi márnosti a nespravodlivosti. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že v konaní na ochranu osobnosti každý právny prostriedok nápravy plynutím času stráca na svojej účinnosti.

1. 2. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1) Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 porušené bolo.

2) Okresnému súdu Bratislava III prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Ct 22/03 konať bez zbytočných prietahov.

3) JUDr. P. P. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 150.000,- (...) Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4) Okresný súd Bratislava III je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia nahradiť trovy konania JUDr. P. P., tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR“.

2. Ústavný súd prípisom zo 16. februára 2006 upovedomil okresný súd o prijatí predmetnej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, doručil súdu uznesenie č. k. I. ÚS 4/06-10 a zároveň požiadal poverenú predsedníčku tohto súdu, aby sa vyjadrila k prijatej sťažnosti a taktiež, aby ústavnému súdu bol zapožičaný predmetný súdny spis.

2. 1. Poverená predsedníčka okresného súdu JUDr. I. H. nevyužila právo vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti. Listom z 22. marca 2006 sp. zn. Spr. 3142/06 ústavnému súdu oznámila, že na ústnom prejednaní veci netrvá a zaslala spis sp. zn. 15 Ct 22/03.

2. 2. Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom liste z 3. apríla 2006 uviedla nasledovné relevantné skutočnosti:

«(...) Sťažovateľ ešte dňa 14. 07. 2004 zaslal predsedovi Okresného súdu Bratislava III sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Na túto sťažnosť predseda Okresného súdu Bratislava III do dnešného dňa neodpovedal.

Sťažovateľovi k dnešnému dňu nebol doručený termín pojednávania, súd teda naďalej zostáva nečinný. (...)

Sťažovateľ výšku uplatneného finančného zadostučinenia v sťažnosti z 23. 11. 2005 upravuje na sumu 260.000,- Sk.

Výšku uplatneného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje nasledovne:

Ústavný súd SR v Náleze z 30. 05. 2002 č. III. ÚS 17/02 (zhodne II. ÚS 58/02) uviedol „Pri stanovení výšky primeraného finančného zadostučinenia vychádza ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadostučinenie podľa čl. 41 Dohovoru aplikovaných na fakty prípadu“.

Európsky súd pre ľudské práva sformuloval pravidlo, ktoré by malo byť základom pre výpočet náhrady nemajetkovej ujmy v rozsudkoch Zullo proti Taliansku, Cocchiarella proti Taliansku, Apicella proti Taliansku, Procaccini proti Taliansku, Mostacciuolo n° 1 proti Taliansku, Mostacciuollo n° 2 proti Taliansku, Musci proti Taliansku a Pizzati proti Taliansku takto:

„Vo vzťahu k spravodlivému určeniu výšky náhrady za nemajetkovú ujmu, ktorá bola spôsobená dĺžkou konania dospel Súd k záveru, že výpočtovým základom je suma, pohybujúca sa medzi 1.000, - 1.500,- EUR za rok konania (a nie za rok prieťahu). Výsledok vnútroštátneho konania (či sťažovateľ prehral, vyhral alebo nakoniec uzavrel zmier) nie je relevantný, pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, ktorá bola spôsobená dĺžkou konania.

Celková suma bude zvýšená o 2.000,- EUR ak má predmet konania pre sťažovateľa určitý význam ako je tomu v prípadoch týkajúcich sa pracovného práva, osobného stavu na spôsobilosti na právne úkony, príjmov, alebo osobitne závažných konaní týkajúcich sa života alebo zdravia“.

Ústavný súd SR vo svojom náleze č. IV. ÚS 326/04 z 23. 02. 2005 vyslovil názor, že povinnosťou súdu v prípade ak je predmetom konania ochrana osobnosti je pristupovať k takejto veci so zvýšenou starostlivosťou, pretože výsledok konania v takomto prípade má osobitný význam pre žalobcu, pretože sa priamo dotýka jeho osobnostného statusu.

S poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva sťažovateľ dospel k sume 260.000,- Sk (3 x 1.500,- EUR plus 2.000,- EUR), ktorú uplatňuje ako finančné zadosťučinenie.

(...) V súlade s ustanovením § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 4/06.

(...) Sťažovateľ si uplatňuje trovy konania(...). Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR o trovách konania rozhodol takto:

Okresný súd Bratislava III je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť sťažovateľovi JUDr. P. P. trovy konania vo výške 8.180,- Sk na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P. (...).»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 15 Ct 22/03:

Dňa 29. októbra 2002 podal sťažovateľ na Okresnom súde Žilina žalobný návrh na ochranu osobnosti proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave (ďalej aj „žalovaný“). Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 4C 158/02.

Dňa 30. októbra 2002 zákonná sudkyňa dala úpravou asistentovi pokyn, aby predložil spis na vyjadrenie sudcom okresného súdu ohľadom prípadnej zaujatosti, pretože sťažovateľ je sudcom tamojšieho súdu.

Dňa 15. novembra 2002 sťažovateľ podal „návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava III“.

Dňa 27. novembra 2002 bol spis predložený najvyššiemu súdu, aby rozhodol o návrhu sťažovateľa „na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava III“.

Dňa 19. decembra 2002 najvyšší súd vrátil spis Okresnému súdu Žilina ako predčasne podaný, pretože nebolo zisťované stanovisko žalovaného ohľadom uvedeného procesného návrhu sťažovateľa.

Dňa 13. januára 2003 Okresný súd Žilina vyzval žalovaného, aby sa v lehote 7 dní vyjadril k žalobe a taktiež k návrhu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti.

Dňa 3. februára 2003 žalovaný požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie.

Dňa 19. februára 2003 sťažovateľ podal „rozšírenie dôvodov žaloby doplnením dôkazov“.

Dňa 10. marca 2003 Okresný súd Žilina urgoval odpoveď žalovaného ohľadom jeho prírpisu z 13. januára 2003.

Dňa 10. marca 2003 žalovaný oznámil Okresnému súdu Žilina, že súhlasí s prikázaním veci z dôvodu vhodnosti, tak ako to navrhol sťažovateľ. Ďalej uviedol, že vyjadrenie k žalobe vzhľadom na to, že dôkazné materiály sú predmetom služobného tajomstva, zašle súdu, ktorý bude vo veci konať.

Dňa 10. marca 2003 zákonná sudkyňa predložila spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o návrhu na prikázanie veci okresnému súdu.

Dňa 3. apríla 2003 bolo Okresnému súdu Žilina doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Ndc 137/03, ktorým prikázal vec okresnému súdu.

Dňa 28. mája 2003 bol spis doručený okresnému súdu. Vec bola pridelená na rozhodnutie JUDr. M. K. a bola zaevidovaná pod sp. zn. 15 Ct 22/03.

Dňa 16. júna 2003 sťažovateľ doručil súdu „*Úpravu označenia účastníkov konania*“.

Dňa 21. júla 2003 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že v budúcnosti ho bude v napadnutom konaní zastupovať advokátka JUDr. T. P.

Dňa 21. júla 2004 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila súdu podanie označené ako: „*1. doplnenie dôvodov žaloby, 2. upresnenie označenia účastníka na strane žalovanej, 3. Návrh na pripustenie, aby do konania pristúpil ďalší účastník podľa § 92 ods. 1 O. s. p., 4. čiastočné späťvzatie žaloby podľa § 96 ods. 1 O. s. p., 5. zmena návrhu na začatie konania podľa § 95 ods. 1 O. s. p. s prílohami.*“

Dňa 15. februára 2005 zákonný sudca vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby v lehote 15 dní predložila súdu tri fotokópie príloh podania z 20. júla 2004.

Dňa 2. marca 2005 bol v spise zaznamenaný úradný záznam, podľa ktorého sťažovateľ požiadal o vyhotovenie troch fotokópií príloh podania z 20. júla 2004 na jeho náklady.

Dňa 27. októbra 2005 žalobca oznámil okresnému súdu, že zaplatil súdny poplatok a súčasne požiadal o nariadenie termínu pojednávania.

Dňa 16. novembra 2005 sťažovateľ nahliadol do predmetného spisu okresného súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje

osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že neprimeraná dĺžka posudzovaného konania v danom prípade zjavne nebola závislá od zložitosti veci, ale, ako to bude v ďalšom vyhodnotené, od ústavne ničím neospravedliteľnej nečinnosti okresného súdu v danej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci treba poukázať na to, že ako to z chronológie úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva (pozri bod II. tohto nálezu), sťažovateľ zaplatil súdny poplatok až 27. októbra 2005. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ si neplnil riadne a včas svoju poplatkovú povinnosť, čo je okolnosť, ktorá v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým aj splniť účel označených základných práv. V tejto súvislosti už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (napr. II. ÚS 10/01, I. ÚS 41/02). *A fortiori* mohol ústavný súd na túto okolnosť prihliadnúť v danej veci aj vzhľadom na to, že sťažovateľ je osoba právne vzdelaná, sám vykonávajúci funkciu sudcu. Na uvedené správanie sťažovateľa nemohol teda ústavný súd neprihliadnúť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadostučinenia.

3. *Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný v podstate od postúpenia veci tomuto súdu 28. mája 2003, teda počas takmer troch rokov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prieťahom pritom nedošlo*

v dôsledku zložitosti veci ani iba v dôsledku správania účastníkov, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 260 000 Sk, ktoré odôvodnil pretrvávajúcim dlhodobým pocitom neistoty a tiež pocitmi márnosti a nespravodlivosti. Sťažovateľ v tejto súvislosti tiež poukázal na to, že v konaní o ochranu osobnosti každý právny prostriedok nápravy plynutím času stráca na svojej účinnosti a navrhol, aby ústavný súd pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia tiež zohľadnil rozhodnutia ESĽP „*Zullo proti Taliansku, Cocchiarella proti Taliansku, Apicella proti Taliansku, Procaccini proti Taliansku, Mostacciuolo n° 1 proti Taliansku, Mostacciuollo n° 2 proti Taliansku, Musci proti Taliansku a Pizzati proti Taliansku*“.

Pokiaľ sťažovateľ poukázal na uvedené rozhodnutia ESĽP (najmä na výšku priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia a na okolnosť, že táto sa priznáva „*za rok konania a nie za rok prietahu*“), ústavný súd poznamenáva, že v súlade so svojou doterajšou judikačnou praxou (ktorá, ako bolo vyššie uvedené, vychádza predovšetkým z kritérií stanovených ESĽP) dôsledne skúma všetky okolnosti porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom

kritériá stanovené EŠLP nepreberá formálne, ale materiálne, teda okrem základných kritérií (zložitosť veci, správanie účastníka konania, postup súdu a význam konania pre sťažovateľa) prihliada aj na reálne možnosti národného hospodárstva Slovenskej republiky (napr. v danom prípade na to, že priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok bola cca 400 EUR; oproti tomu obdobný ekonomický ukazovateľ v Talianskej republike predstavoval cca 2 000 EUR).

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťúčením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťúčinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti ako aj vzhľadom na správanie sťažovateľa a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa a aj na význam uplatneného práva pre sťažovateľa považuje za primerané vo výške 80 000 Sk.

Z uvedených dôvodov o primeranom finančnom zadosťúčení ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia 22. novembra 2005 a podanie sťažnosti 5. decembra 2005 a vyjadrenie k prijatej sťažnosti z 3. apríla 2006). Za dva úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume dvakrát po 2 501 Sk, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 5 002 Sk. Spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (2 x 150 Sk v roku 2005) tvorí náhrada trov za dva úkony vykonané v roku 2005 sumu 5 302 Sk, v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2006, patrí odmena pre sťažovateľa v sume 2 730 Sk. Spolu s režijným

paušálom k tomuto úkonu (164 Sk v roku 2006) tvorí náhrada trov za úkon vykonaný v roku 2006 sumu 2 894 Sk v zmysle citovanej vyhlášky. Celkové trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú zaokrúhlene sumu 8 200 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľom rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2006